

УДК 342.9

DOI [https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i5\(34\).658](https://doi.org/10.32837/pyuv.v0i5(34).658)**Р. В. Мазурик***orcid.org/0000-0001-9197-4844*

кандидат юридичних наук,

здобувач наукового ступеня доктора юридичних наук
Університету митної справи та фінансів

ІСТОРІЯ СТАНОВЛЕННЯ Й РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИХ ЗАСАД ОРГАНІЗАЦІЇ ТА ДІЯЛЬНОСТІ ПРОКУРАТУРИ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

Вступ. Прокуратура України знаходиться у стадії активного реформування, що вимагає не тільки чіткого адміністративно-правового забезпечення, але й зусиль науковців у сфері адміністративного права, які створюють теоретичну основу для реформаційних перетворень та удосконалення системи організації та діяльності органів прокуратури. Важливе місце в юридичній доктрині посідають дослідження історії правових явищ і процесів. Дослідження історії становлення та розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури є необхідною умовою ефективного пізнавального та творчого процесів з метою формування перевірених історичною практикою пропозицій щодо вдосконалення чинного та формування перспективного законодавства. У контексті децентралізації державного управління особливої актуальності набуває дослідження історії адміністративно-правового забезпечення діяльності прокуратури на регіональному рівні.

Питання адміністративно-правового забезпечення діяльності правоохоронних органів досліджуються в роботах фахівців у сфері адміністративного права, серед яких роботи О. Бандурки, В. Бевзенка, М. Віхляєва, С. Гусарова, Р. Калужного, Т. Коломоща, В. Колпакова, В. Курила, Д. Лук'янца, Р. Мельника, Д. Приймаченка, Ю. Севрука, С. Стеценко, М. Тищенко, Н. Холодницького, А. Школика та інших вчених-адміністративістів.

Із останніх досліджень історії становлення та розвитку органів прокуратури слід відзначити роботи М. Ніроди «Генезис органів прокуратури в країнах романо-германської правової сім'ї: короткий історичний екскурс» [1], В. Сухоноса «Прокуратура в системі державних органів України: теоретичний аналіз сучасного стану та перспектив розвитку» [2], Л. Грицаєнко «Інститут прокуратури в світовій історико-правовій ретроспективі» [3], О. Литвака та П. Шумського «Становлення та розвиток прокуратури України» [4]. Проте питання історії становлення та розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональних прокуратур досліджено фрагментарно, в рамках більш загальних тем, що актуалізує проведення даного дослідження.

Методологія даного дослідження ґрунтується на комплексному поєднанні філософських, загальнонаукових та спеціально-юридичних методів дослідження (формально-юридичного методу, методології порівняльного правознавства, методу юридичної статистики та методу юридичного моделювання тощо), принципів об'єктивності та історизму. Ключову роль у процесі даного дослідження відіграє історико-правовий метод, який дозволяє розглянути розвиток адміністративно-правового забезпечення діяльності органів прокуратури на регіональному рівні в різні історичні періоди, визначити основні тенденції та закономірності в процесі становлення системи органів прокуратури на українських землях, а також виокремити позитивний історичний досвід адміністративно-правового регулювання прокурорської діяльності. Застосування принципу історизму в процесі даного дослідження передбачає обов'язкове урахування тих історичних факторів, які впливали на формування і розвиток системи органів прокуратури, їх основних функцій та нормативної основи діяльності. Принцип об'єктивності вимагає застосовувати у процесі дослідження автентичні тексти історичних документів, перевірені та офіційні джерела інформації, репрезентативні результати соціологічних досліджень тощо.

Постановка завдання. Метою наукової публікації є дослідження історії становлення та розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності органів прокуратури на регіональному рівні.

Результати дослідження. Дослідження будь-якого процесу чи явища необхідно розпочинати з аналізу історії їх виникнення та розвитку, адже тільки в історичному аспекті є можливість виявити ті ключові чинники, які зумовили появу нових суспільних відносин. Функції сучасної прокуратури були притаманні посадовим особам перших державних утворень, адже в будь-якій організації політичної влади встановлюються норми поведінки та взаємовідносин з публічною адміністрацією, а також виникає потреба нагляду за дотриманням вказаних норм.

Таким чином, виникнення прокуратури в історичному контексті не було штучним, адже цього потребували реальні суспільні відносини,

пов'язані з діяльністю органів публічної адміністрації. Тому логічною була поява перших посадових осіб, які фактично виконували деякі функції прокуратури у Стародавньому Римі. Поняття «*procurator*» є похідним від латинського *curare*, що означало – піклуватися. Перші посади прокураторів як державних чиновників були запроваджені в Стародавньому Римі імператором Августом [5]. Прокуратори фактично були управителями невеликих провінцій і представляли імперську владу на місцях. Посада прокуратора була частиною кар'єри вершників – привілейованої частини армії Стародавнього Риму. За правління імператора Клавдія прокуратори отримали суттєве право виносити судові рішення, що знайшло своє відображення у християнській ідеології, згідно з якою вироком Ісусу Христу виніс прокуратор Понтій Пілат.

Таким чином, вже із самого початку прототип прокуратури розвивався саме на регіональному рівні, представляючи публічну адміністрацію в провінціях, на місцевому рівні.

У скіфських містах-державах існувала посада «*номофілака*» [5], уповноваженої особи, яка наглядала за дотриманням законів, що також підтверджує необхідність появи інституту прокуратури вже на ранніх стадіях державності, причому найбільш важливою є реалізація функцій прокуратури на місцях, на регіональному рівні, там, де необхідний безпосередній контроль публічної адміністрації за виконанням нормативних приписів громадянами.

Показовою є історія виникнення прокуратури у Франції, де із самого початку прокурори були представниками королівської влади, представляючи та захищаючи інтереси короля. І лише із часом, із розвитком громадянського суспільства, прокуратура починає представляти інтереси держави в цілому.

Як зазначають В. Сухонос та М. Долгополов, до початку XVII ст. прокуратура Франції остаточно склалася як сильна державна установа із чітко визначеним колом обов'язків і широкою сферою діяльності. Фактично це було перше створення «*класичної*» прокуратури у світовій історії. Для імператора Наполеона прокуратура стала ефективним засобом урядового впливу на суд. Статут 1808 р. і закон від 10 квітня 1810 р. остаточно відокремили її від адвокатури, запровадили в ній ієрархічний устрій з суворою субординацією. Ці документи поряд з обов'язками кримінального переслідування наділили прокуратуру повноваженнями представника уряду в усіх питаннях перед усіма судовими органами, розширили її функції нагляду за діяльністю судів [6, с. 105–107; 7, с. 165–167]. Таким чином, перша «*класична*» система органів прокуратури виникла у Франції, що є цілком логічним, ураховуючи рецепцію римського права, домінуюче положення у світі та

розвинутий апарат публічної адміністрації у Франції XIX ст.

Французьку прокуратуру за часів Наполеона очолював міністр юстиції, якому підпорядковувалися всі її ланки. При касаційних і апеляційних судах працювали генерал-прокурори та їхні товариші, що поділялися на помічників (субститутів), які займалися письмовим оформленням справ, і генерал-адвокатів, які виступали в суді із промовами. Прокуратура при кожному суді була представлена прокурором, якому підпорядковувались помічники. Генерал-прокурор апеляційного суду мав у своєму підпорядкуванні прокурорів республіки свого округу, прокурор республіки – комісарів поліції. Лише прокуратуру касаційного суду було виокремлено. Основні принципи організації та діяльності французької прокуратури наполеонівського періоду збереглися до теперішнього часу [6, с. 105–107; 7, с. 165–167]. У сучасній Франції спостерігається єдність суддівського та прокурорського корпусів, прокурор може бути в будь-який момент своєї кар'єри бути призначеним на посаду судді, при кожному суді існують відповідні прокурорські посади, що забезпечує ефективну взаємодію прокурорів із суддями та належне функціонування всієї судової системи на регіональному рівні та в цілому.

Такий позитивний історичний досвід Франції щодо фактичної єдності прокурорської та судової діяльності є позитивним для України в контексті реформування системи органів прокуратури та органів правосуддя на регіональному рівні. Організаційне розміщення та затвердження посад прокурорів при кожному суді за французькою моделлю дозволить забезпечити реалізацію принципу доступності правосуддя та підвищить ефективність судочинства в цілому. Раціональним, зокрема, є французький досвід підготовки суддів та прокурорів за єдиною програмою, а також можливість призначення прокурорів на посади суддів в будь-який час їх кар'єри, що є джерелом збагачення професійного досвіду та подолання кадрового голоду в обох системах.

Французький досвід організації та діяльності прокуратури був запозичений Петром I, який використав його для створення аналогічних органів у Російській імперії, наділивши їх працівників повноваженнями, децю відмінними від повноважень французьких прокурорів [6, с. 105–107; 7, с. 165–167]. У Російській імперії прокуратуру називали «*государевим оком*», що підкреслювало її наглядову функцію за дотриманням законів чиновниками, більшою мірою у сфері фінансів. У цілому російська прокуратура із часом стала громіздкою бюрократизованою системою, яка не здатна була подолати тотальну корумпованість чиновників та сама стала частиною каральної системи російського царизму.

У Німеччині прокуратура була введена в прирейнських провінціях Пруссії, Гессені й Баварії. Під час реформ 1848–1850 рр. прокуратури утворюються в усіх землях Німеччини. Як при імперському суді, так і в землях, прокурори (під назвою «фіскалі») наділялися компетенцією охорони інтересів фіску (казни), а потім поступово в різних землях отримали право кримінального переслідування. Так, уже в 1813 р. вперше в Баварському процесі виступив прокурор-обвинувач [8, с. 268].

У Бадені з 1832 р. по деяких категоріях справ стає обов'язковою участь прокурора із числа членів суду. Через чотири роки прокурор повинен був бути присутнім у всіх судових засіданнях із правом винесення протесту на вирок. У 1843 р. у Вюртембурзі було створено прокуратуру для формулювання обвинувачення після закінчення попереднього слідства. У 1845 р. в Бадені на прокуратуру покладається здійснення переслідування під час слідства й суду [2, с. 14].

Таким чином, ураховуючи федеративний устрій, в Німеччині активно розвивались різні функції регіональних прокуратур, проте в розвитку напрямів та форм їх діяльності простежуються і загальні тенденції.

Особливості формування та розвитку органів прокуратури на українських землях були зумовлені входженням України до складу Російської імперії та Радянського Союзу, проте суттєве значення для становлення сучасної прокуратури має історичний досвід організації та діяльності прокуратури в період відродження української державності часів УНР.

Н. Наулік виділяє вісім основних періодів становлення та розвитку прокуратури України: прокуратура за часів давнини; прокуратура в часи козацької держави; прокуратура на українських землях за часів Російської імперії; прокуратура в Галичині; прокуратура в період відродження Української держави; прокуратура УРСР; пострадянська прокуратура; прокуратура сучасної України [9, с. 167].

Важливу роль, на думку Н. Наулік, у формуванні прокуратури України відіграло утворення та діяльність прокуратури в Галичині у складі Австрії та Австро-Угорщині в період з 1849 р. по 1918 р. Значимість прокуратури в Галичині зумовлена тим, що вона була утворена за зразками європейської правової системи. Вперше посади державних прокурорів були запроваджені в 1840 р., а в 1855 р., було створено єдину систему державних прокуратур, яка складалася з вищих державних прокуратур та підпорядкованих їм державних прокуратур. Важливим аспектом є створення в 1851 р. Галицької фінансової прокуратури у м. Львові з підпорядкованими їй експозитурами (відділам) [9, с. 168].

Таким чином, вже у XIX столітті на українських землях була створена розгалужена система

органів прокуратури європейського зразка. Проте найбільше значення в історії становлення та розвитку національної прокуратури мало утворення системи органів прокуратури Української Народної Республіки. 4 січня 1918 р. Центральна Рада прийняла Закон «Про урядження прокураторського нагляду на Україні», на підставі якого прокуратурі створювалися при апеляційних та окружних судах. Прокуратори призначалися Генеральним секретарем судових справ [9, с. 168]. Таким чином, в Україні була запозичена та впроваджена французька модель організації та діяльності прокуратури на центральному та регіональному рівнях, що є позитивним досвідом для реформування сучасної прокуратури.

Із приходом радянської влади Декретом Ради Народних Комісарів від 19.02.1919 р. скасовано всі судові установи і прокурорський нагляд, які діяли на території України. Радянська влада створила власну ієрархічну систему органів прокуратури, яка з часом була підпорядкована єдиному центру.

28 червня 1922 р. ВУЦВК затвердив Положення про прокурорський нагляд. Державна прокуратура УСРР входила до складу Міністерства юстиції. Керівником прокуратури, як Прокурор республіки, був Народний комісар юстиції УСРР [4, с. 11].

Щодо формування системи регіональних прокуратур, то постановою ВУЦВК від 21 березня 1934 р. в усіх районах Української РСР передбачалося створення районних прокуратур із метою поліпшення нагляду за здійсненням революційної законності [9, с. 168].

У подальшому прокуратура УРСР мала ознаки певної автономності, проте, як і в інших сферах суспільного життя, вся система органів кримінальної юстиції України підпорядковувалась центральному апарату комуністичної партії та виконувала в основному функції підтримання державного обвинувачення та загального нагляду за неухильним дотриманням радянських законів усіма іншими органами публічної адміністрації, державними підприємствами та установами, а також громадянами. На регіональному рівні була створена розгалужена система районних прокуратур, паралельно із системою районних судів та відділів радянської міліції, що дозволяло достатньо ефективно здійснювати кримінальне судочинство, враховуючи фактичну відсутність інституту адвокатури та обвинувальний характер кримінального процесу.

Із проголошенням незалежності Верховна Рада України 4 вересня 1991 року припинила повноваження прокуратури УРСР. Цього ж дня призначено першого Генерального прокурора України – Віктора Шишкіна (вересень 1991 р. – жовтень 1993 р.), а через два місяці, 5 листопада, прийнято

Закон України «Про прокуратуру» і низку інших нормативних актів, які й утворили правову базу діяльності органів прокуратури незалежної України [4, с. 11]. Прокуратура перших років незалежності України фактично успадкувала структуру та кадри радянської прокуратури, а також функцію загального нагляду, яка стала об'єктом критики європейських інституцій у зв'язку із високим ступенем корупційних ризиків в процесі її реалізації.

14 жовтня 2014 р. Верховна Рада України прийняла новий Закон України «Про прокуратуру» № 1697-VII, яким органи прокуратури України були позбавлені функції «загального нагляду» [10].

Таким чином, сучасна національна система органів прокуратури не відноситься до жодної з гілок влади, і тільки формально статтю 131-1 Конституції України, яка визначає основні засади організації та діяльності прокуратури, віднесено до Розділу VIII «Правосуддя» Основного Закону. Тому, враховуючи проаналізований вище позитивний історичний досвід адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності органів прокуратури на центральному та регіональному рівнях, перспективним напрямом удосконалення чинного національного законодавства є внесення змін до Конституції України, Законів України «Про судоустрій і статус судді» та «Про прокуратуру» щодо впровадження французької моделі єдності судового корпусу, в якій професійна підготовка та правовий статус суддів і прокурорів будуть однаковими і прокурор зможе в будь-який момент своєї кар'єри претендувати і бути призначеним на посаду судді і навпаки. Це забезпечить розвиток судової системи в цілому, подолання кадрового голоду та професійне зростання представників обох професій.

Із прийняттям Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури» від 19 вересня 2019 року № 113-IX [11] в Україні розпочату масштабну реформу органів прокуратури, в якій значна увага приділена реформуванню регіональних прокуратур. Нові обласні прокуратури повинні бути сформовані за результатами атестації прокурорів. Важливим завданням юридичної науки є теоретико-методологічний супровід вказаної реформи та створення фундаментальної наукової основи для подальшого вдосконалення адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності органів прокуратури на регіональному рівні.

Висновки. Удосконалення адміністративно-правових засад організації та діяльності регіональної прокуратури є неможливим без дослідження історії, основних етапів та особливостей розвитку прокуратури в різні історичні періоди.

В історії становлення та розвитку прокуратури України доцільно виділити п'ять основних

періодів: перший, пов'язаний із появою на українських землях перших посадових осіб, які виконували функції прокуратури у грецьких поселеннях на півдні України, скіфських містах-державах; другий, пов'язаний із запровадженням та наступною ліквідацією функції нагляду прокуратури на українських землях у складі Росії у XVIII – XIX ст.ст.; третій, пов'язаний із становленням УНР та утворенням органів прокуратури при судах (французька модель організації та діяльності органів прокуратури); четвертий період – радянський (прокуратура Української РСР фактично перебувала в статусі регіональної прокуратури); п'ятий період, пов'язаний із появою та розвитком прокуратури незалежної України, скасуванням функції нагляду та подальшим реформуванням органів прокуратури (включаючи регіональний рівень).

Проведений науковий аналіз історії виникнення та розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури на регіональному рівні показує, що, враховуючи федеративний устрій багатьох зарубіжних країн, органи прокуратури на регіональному рівні в різні історичні періоди утворювались із різними функціями та порядком організації їх діяльності, проте простежуються і загальні тенденції у їх становленні та розвитку, появи функцій, які притаманні сучасним органам прокуратури.

Ураховуючи проаналізований позитивний історичний досвід адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності органів прокуратури на центральному та регіональному рівнях, перспективним напрямом удосконалення чинного національного законодавства є внесення змін до Конституції України, Законів України «Про судоустрій і статус судді» та «Про прокуратуру» щодо впровадження французької моделі єдності судового корпусу.

Перспективність подальшого дослідження даної тематики зумовлена необхідністю детального аналізу досвіду історії становлення та розвитку адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності органів прокуратури на регіональному рівні в провідних державах Західної Європи, США, країнах Близького та Далекого Сходу з метою запозичення найкращого позитивного досвіду та визначення можливості та доцільності його впровадження в національне законодавство та юридичну практику у сфері правового регулювання прокурорської діяльності на регіональному рівні.

Література

1. Нірода М.В. Генезис органів прокуратури в країнах романо-германської правової сім'ї: короткий історичний екскурс. *Науковий вісник Ужгородського національного університету* Серія Право. Випуск 33. Том 1, 2015. С. 93–96.

2. Сухонос В.В. Прокуратура в системі державних органів України: теоретичний аналіз сучасного стану та перспектив розвитку: монографія. Суми : ВТД «Університетська книга», 2008. 448 с.

3. Грицаєнко Л.Р. Інститут прокуратури в світовій історико-правовій ретроспективі. *Вісник прокуратури*. 2008. № 7. С. 116–123.

4. Литвак О., Шумський П. Становлення та розвиток прокуратури України. *Вісник Національної академії прокуратури України*. 2012. № 3. С. 10–15.

5. Історія прокуратури України. Офіційний веб-портал Генеральної прокуратури України. URL : https://old.gp.gov.ua/ua/history_gpu.html.

6. Сухонос В.В. Виникнення і розвиток інституту прокуратури. *Право України*. 2001. № 8. С. 103–107.

7. Долгополов А.М. Виникнення та історичний шлях розвитку прокуратури. *Науковий вісник Національного університету біоресурсів і природокористування України*. 2015. Вип. 232. С. 162–168.

8. Михайленко О.Р. Прокуратура України: підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2005. 296 с.

9. Наулік Н.С. Прокуратура України як інститут системи захисту прав і свобод людини, інтересів суспільства та держави: історія розвитку. *Актуальні проблеми правознавства*. 2016. Вип. 1. С. 166–170.

10. Про прокуратуру : Закон України від 14 жовтня 2014 р. № 1697-VII. Дата оновлення: 20.03.2020. URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>.

11. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури : Закон України від 19 вересня 2019 року № 113-IX. Дата оновлення: 17.10.2019 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/113-IX>.

Анотація

Мазурик Р. В. Історія становлення й розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури на регіональному рівні. – Стаття.

У науковій публікації досліджується історія становлення та розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури на регіональному рівні.

Зазначається, що дослідження історії становлення та розвитку адміністративно-правових засад організації та діяльності прокуратури є необхідною умовою ефективного пізнавального та творчого процесів із метою формулювання перевірених історичною практикою пропозицій щодо вдосконалення чинного та формування перспективного законодавства. У контексті децентралізації державного управління особливої актуальності набуває дослідження історії адміністративно-правового забезпечення діяльності прокуратури на регіональному рівні.

Формулюється висновок про те, що, враховуючи федеративний устрій багатьох зарубіжних країн, органи прокуратури на регіональному рівні утворювалися у різні історичні періоди із різними функціями та порядком організації їх діяльності, проте простежуються і загальні тенденції у їх становленні та розвитку, появи функцій, які притаманні сучасним органам прокуратури.

Ураховуючи проаналізований вище позитивний історичний досвід адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності органів прокуратури на центральному та регіональному рівнях, перспективним напрямом удосконалення чинного національного законодавства є внесення змін до Конституції України, Законів України «Про судоустрій і статус судді» та «Про прокуратуру» щодо впровадження французької моделі єдності судового корпусу.

Перспективність подальшого дослідження даної тематики зумовлена необхідністю детального досвіду історії становлення та розвитку адміністративно-правового забезпечення організації та діяльності органів прокуратури на регіональному рівні у провідних зарубіжних державах із метою запозичення найкращого позитивного досвіду та визначення можливості та доцільності його впровадження в національне законодавство та юридичну практику у сфері правового регулювання прокурорської діяльності на регіональному рівні.

Ключові слова: прокуратура, історія, регіональний рівень, функції, становлення, розвиток, інтереси держави, нагляд, адміністративно-правове забезпечення, реформування, законність, верховенство права.

Summary

Mazurik R. V. History of formation and development of administrative and legal bases of the organization and activity of prosecutor's office at the regional level. – Article.

The scientific publication is devoted to the history of the formation and development of administrative and legal foundations of the organization and activities of the prosecutor's office at the regional level.

It is noted that the study of the history of formation and development of administrative and legal principles of organization and activity of the prosecutor's office is a necessary condition for effective cognitive and creative processes in order to formulate historical tests to improve existing and future legislation. In the context of decentralization of public administration, the study of the history of administrative and legal support of the prosecutor's office at the regional level becomes especially relevant.

In the history of the formation and development of the Prosecutor's Office of Ukraine, it is expedient to distinguish five main periods: the first, related to the appearance on Ukrainian lands of the first officials who served as prosecutors in Greek settlements in southern Ukraine, Scythian city-states; the second, related to the introduction and subsequent elimination of the function of supervision of the prosecutor's office in the Ukrainian lands as part of Russia in the XVIII–XIX centuries; the third, related to the formation of the UPR and the formation of prosecutors in the courts (the French model of organization and operation of prosecutors); the fourth period – the Soviet (the Prosecutor's Office of the Ukrainian SSR was actually in the status of a regional prosecutor's office); the fifth period, related to the emergence and development of the prosecutor's office of independent Ukraine, the abolition of the oversight function and further reform of the prosecutor's office (including the regional level).

It is concluded that given the federal system of many foreign countries, the prosecutor's office at the regional level was formed in different historical periods with different functions and organization of their activities, but there are general trends in their formation and development, the emergence of functions inherent in modern bodies. Prosecutor's office. Administrative and legal support for the organization and activities of the prosecutor's office in different historical epochs was provided by the judiciary, the judiciary and directly by the leadership of the prosecutor's office. There is a tendency to centralize and strengthen the role of legislative support for the organization and activities of the prosecutor's office as a whole and at the regional level, given the important role played by the prosecutor's office in the criminal justice system.

Given the above analyzed positive historical experience of administrative and legal support of the orga-

nization and activities of prosecutors at the central and regional levels, a promising area for improving existing national legislation is to amend the Constitution of Ukraine, Laws of Ukraine «On Judiciary and Judge Status» and «On Prosecutor's Office» French model of the unity of the judiciary.

Prospects for further research on this topic due to the need for detailed experience in the history of formation and development of administrative and legal support of the

organization and activities of prosecutors at the regional level in leading foreign countries in order to learn best practices and determine the possibility and feasibility of its implementation in national legislation and practice. legal regulation of prosecutorial activity at the regional level.

Key words: prosecutor's office, history, regional level, functions, formation, development, interests of the state, supervision, administrative and legal support, reform, legality, rule of law.